

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der ser ikke ud til at være nogen, der ønsker ordet. Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Da vi har en ordfører for beslutningsforslaget, som senere vil samle op, hvis hun føler, at tiden eller energien er til det, skal jeg egentlig ikke gå nærmere ind i det.

Jeg tror, at på nuværende tidspunkt er det bedste, vi kan gøre, at prøve at få afdækket: Hvad er reelt forskellen på regeringens 100 dage og vores 90 dage, altså forskellen på 10 dage? Det er logisk nok at sige, at der er 10 dages forskel, og vi skal da ikke sætte os i vejen for 100 dage frem for 90 dage, det er ikke det, diskussionen går på. Den går på: Hvad er det reelle i regeringens 100 dage?

Der tror jeg ikke, at vi kan gøre andet end at prøve at få det afdækket under udvalgsarbejdet og så se, om vi føler, at det er nødvendigt at bringe vores forslag til afstemning, eller om vi kan være tilfredse med det, regeringen nu efter ganske, ganske mange måneder for ikke at sige år endelig tilslutter sig mere eller mindre. Det er et spørgsmål, hvor meget mindre det er; de først 15 dage og senere 30 dage er faktisk ikke nok til, at man kan lave et ordentligt, seriøst arbejde på det her område.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så bliver det næste ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Menneskehandel er den moderne tids slaveri og noget af det mest modbydelige, vi kan forestille os. Det har vi brugt lang tid på at diskutere i dag, og det har vi diskuteret flere gange før. Derfor er det også så væsentligt, at man også sørger for at tage sig ordentligt af ofrene for menneskehandel, at man ikke kun sætter ind ved at sige, at man vil kriminalisere og straffe bagmændene, men at man faktisk også siger, at de, der bliver ofre for en af de værste forbrydelser, vi overhovedet kan forestille os, har krav på at få ordentlig hjælp. Derfor mener vi, at det er vigtigt, at man også sikrer, at de får en beskyttelsesperiode, der er lang nok til, at de kan få ordentlig hjælp.

I oppositionen har vi så kunnet blive enige om 3 måneder som minimum, og det har vi flere gange fremsat forslag om i Folketinget, og der

har været flere andre – også fra andre partier – der har arbejdet for, at det var nødvendigt at udvide fra de 15 dage, som det var indtil i sommer, hvor regeringen så gik med til at udvide til 30 dage.

Vi har også i Enhedslisten sammen med SF i Venstresocialistisk Grøn Gruppe fået vedtaget, at der på nordisk plan skal laves en undersøgelse af, hvad erfaringerne egentlig er med længere beskyttelsesperioder. For selv om vi mener, at det vigtigste er at hjælpe ofrene, synes vi også, at det er væsentligt, at de erfaringer, som vi i hvert fald har set, tyder på, at en længere beskyttelsesperiode gør, at det bliver nemmere at opklare nogle af forbrydelserne og straffe nogle af bagmændene, fordi der så er større mulighed for, at ofrene får tillid og tør begynde at fortælle om, hvad det er, de har været udsat for, og i nogle tilfælde også tør samarbejde med politiet og vidne.

Derfor mener vi, at det er afgørende, at man har en beskyttelsesperiode, som er en reel beskyttelsesperiode, altså at man ikke gør den betinget, som det blev tydeligt under debatten her at ministerens forslag om 100 dage jo er. Der er stadig væk kun en beskyttelsesperiode på 30 dage, og så kan beskyttelsesperioden efterfølges af en opholdsperiode på 70 dage, hvis man på forhånd lover, at man vil samarbejde med myndighederne om at blive sendt ud af landet.

Det er det, som vi mener er problemet, og som gør, at vi ikke synes, at ministerens 100 dage lever op til det, som vi foreslår sammen med resten af oppositionen, når vi siger 3 måneders beskyttelsesperiode, for en beskyttelsesperiode skal være ubetinget; det skal være der, hvor man beskytter – det ligger jo ligesom også i ordet. Den skal ikke være betinget af samarbejde, slet ikke, når det, vi kan forstå i forbindelse med ofrene, er, at mange af dem slet ikke er vant til, at man overhovedet kan samarbejde med myndigheder. Over for dem, som har været udsat for noget af det værste fra dem, der har handlet dem og ofte mishandlet dem på det groveste, giver det ikke mening at gå ind og true med samarbejde.

Kl. 20.25

Dertil kommer så alt, hvad vi har af erfaringer med regeringen og Dansk Folkeparti på andre områder af udlændingeloven, hvor der ikke ligefrem er noget, der tyder på, at man vil handle humant og være indstillet på, at det, der er væsentligt, er at hjælpe de her mennesker, der er